

Da Jytte anden Gang havde læst denne Selvbekendelse tilende, trykkede hun overvunden Brevet til sit Hjerte. „Ja, min Ven! Jeg kommer! Jeg kommer!“ — Hvad hun dunkelt havde anet fra den første Gang, hun saa ham, vidste hun nu. Han var „Tvillingbroderen“, som hun i saa mange Aar havde ventet paa. De var bestemte for hinanden fra Evighed af som alle andre Jordens Skabninger, der elsker, — to ensomt omflakkende Aftensværmere, der mødtes ved Solnedgang og forenedes, før Natten atter skilte dem — begge fødte med det samme fredløse Skumringssind, der flygtede for Lyset og gruede for Mørket.

Da hun rullede sin Persienne op, saa hun med Fortvivelse, at det øsregnede. Det var desuden en Storm, saa Folk maatte holde Paraplyen som et Skjold foran sig for ikke at faa den vendt. I et saadant Vejr kunde hun ikke gaa hjemmefra uden at vække Moderens Mistanke.

I den følgende Time gik hun hvert Øjeblik til Vinduet i det Haab, at Vejret havde bedret sig; og efterhaanden som Tiden nærmede sig, da hun plejede at spasere, voksede hendes Frygt for, at han skulde kunne misforstaa hendes Udeblivelse.

I sidste Øjeblik fandt hun paa den Udvej at telefonere til ham fra en Forretning. Hurtigt tog hun sin Regnkappe paa og forklarede Moderen, der sad i Dagligstuen, at hun maatte over til Boghandleren for at købe Brevpapir.

Han genkendte straks hendes Stemme i Telefonen og sagde:

„Tør jeg virkelig tro, at det er Dem?“

„Ja, jeg har villet forhindre, at De gik ud og forkølede Dem i det skrækelige Vejr.“

„Jeg staar netop med Tøjet paa. Jeg synes ikke, Vejret er saa slemt.“

„Jo, jeg bliver hjemme idag.“

„Hvornaar skal jeg da se Dem?“

„Imorgen, tænker jeg!“

„Men der er saa forfærdelig længe til imorgen!“

Det syntes ogsaa Jytte nu, da hun følte sig ham saa nær, og hun fandt igen paa Raad. Hun vidste, at hendes Mor om Aftenen skulde til Fødselsdagsselskab hos en gammel Veninde paa Fre-